ୟେହୁଦା ଏମିଚାଇ

(୩ ମେ ୧୯୨୪ – ୨୨ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୨୦୦୦, ଇସ୍ରାଏଲ୍)

ତୁମର ଜୀବନ ଓ ମୃତ୍ୟୁ, ବାପା

ତୁମର ଜୀବନ ଓ ମୃତ୍ୟୁ, ବାପା,
ଲଦା ହୋଇଛି କାନ୍ଧରେ ମୋର ।
ମୋର ପତ୍ନି ଆସିବେ ଏବେ ପାଣିନେଇ,
ଆମପାଇଁ ।

ଆସ ପିଇବା, ବାପା,
ଫୁଲମାନଙ୍କ ପାଇଁ, ବିଚାରବୋଧ ପାଇଁ
ମୁଁ ଦିନେ ତୁମର ଭରସା ଥିଲି,
ଏବେ ମୋର ମୋ ଉପରେ ଭରସା ନାହିଁ ।

ତୁମର ଖୋଲା ପାଟି, ବାପା,
ଗୀତ ଗାଇଲା ଅଥଚ ଶୁଣିପାରିଲିନି ମୁଁ ।
ଅଗଣାରେ ଥିବା ଗଛଟି ଥିଲା ଦେବଦୂତ
ଅଥଚ ଜାଣିପାରିଲିନି ମୁଁ ।

କେବଳ ତୁମର ଜୀବନ, ବାପା,
ଏବେବି ବହୁଛି ମୋର ରକ୍ତ ହୋଇ
ତୁମେ ଦିନେ ଥିଲ ରକ୍ଷକ ମୋର
ଆଜି ମୁଁ ଜଗିଛି ତୁମର ମଶାଣି ଭୂଇଁ ।

ଜେରୁଜେଲମ୍

ପୁରୁଣା ସହରର ଛାତ ଉପରେ
ଶୁଖୁଛି ଲୁଗା,

ବିଳମ୍ବିତ ଅପରାହ୍ନର ଖରାରେ ।
ଧଳା ଚାଦର ଜଣେ ନାରୀର ଯେ ମୋର ଶତ୍ରୁ,
ତଉଲିଆ ଜଣେ ପୁରୁଷର ଯେ ମୋର ଶତ୍ରୁ,
ପୋଛିବାପାଇଁ ଝାଳ ତାର କପାଳରୁ ।

ପୁରୁଣା ସହରର ଆକାଶରେ ଗୋଟେ ଗୁଡି ।
ସୂତାର ଅନ୍ୟ ଭାଗରେ ପିଲାଟିଏ, ଯାହାକୁ
ଦେଖି ପାରୁନି ମୁଁ, ଉଚ୍ଚା କାନ୍ଥ ପାଇଁ ।

ଆମେ ଅନେକ ପତାକା ପୋତିଛୁ,
ସେ ମଧ୍ୟ ପୋତିଛନ୍ତି ଅନେକ ।
ଆମକୁ ଦେଖାଇବା ପାଇଁ କି ସେମାନେ ସୁଖୀ ।
ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖାଇବା ପାଇଁ କି ଆମେ ମଧ୍ୟ ସୁଖୀ ।